

NIEUW! NIEUW! NIEUW! In Nederland

Vijf nieuwe Nederlanders en hun verbazing over de Hollandse gewoontes, die - het woord zegt het al - hier zo gewoon zijn, dat niemand er nog bij stilstaat.

Lees het verhaal van Juliet op pag. 64

Juliet Nalule (32) uit Oeganda

‘Hier moeten zelfs bejaarden rennen om de tram te halen’

Jurk (Zalando), oorbellen (Pieces), schoenen (Boohoo), behang Delftsblauw, collectie Savor, per rol € 36,95 (Eijffinger).

Angad Malholtra (30)
uit Australië

‘Voor ik hier
kwam wonen,
had ik nog
nooit van
een zomerjas
gehoord’

Lees verder op pag. 64

Indira Barve (41) uit India
‘De kalenders
die ik in elke
Nederlandse
wc zie hangen
vind ik zo
grappig. Wat
een rare plek!’

Angad: Broek (WE), wit overhemd (Zara),
schoenen (Tom's), stropdas (privébezit).

Indira: Top (Forever 21), broek (River
Island), schoenen (de Bijenkorf), hoed
(Accessorize).

Lees verder op pag. 65

Lees verder op pag. 65

Jurkje (Edith & Ella), ketting (Jutka & Riska), laarsjes (Manfield).

Tiina Staljon (36) uit Finland

Al ligt er
in Finland
een meter
sneeuw,
treinen en
trams rijden
altijd op tijd'

Khouloud Jaser (40) uit Syrië

'Soms vraag
ik me af of het
echt is wat ik
zie: al die blij
e en relaxte
gezichten'

Jumpsuit (H&M), jasje (River Island), schoenen
(Manfield), behang Staphorsterstip, per rol € 15
(www.staphorsterstipwerk.com).

Lees verder op pag. 66

Juliet Nalule (32) komt uit Oeganda. Ze is getrouwd met Arne, een Nederlandse journalist, met wie ze twee kinderen heeft: Maureen (5) en Joe (2). Zes jaar woonden ze samen in Afrika. Omdat ze hun kinderen goed onderwijs gunnen, verhuisden ze in 2014 naar Nederland.

Juliet: “Nederland is vrij, schoon en goed georganiseerd. Soms te goed; ik word gek van al dat plastic in mijn portemonnee: pinpassen, ov-chipkaart, verzekeringspasjes, bonuskaarten, kortingskaarten, airmiles, een sleutelkaart voor mijn werk, je hebt hier werkelijk overal pasjes voor nodig. De handen uit de mouwen is typisch Hollands. In Oeganda is het motto: *if you can’t finish today, you will do it tomorrow*. Hier moet alles snel, snel, snel. Als mijn bazin – ik werk sinds kort als schoonmaakster – een opdracht geeft, moet ik voor mijn gevoel echt rennen om alles op tijd af te krijgen. Ik noem mijn baas ‘madame Nola’ of ‘boss’. Wat zij weer gek vindt. ‘Ik ben geen *boss*,’ lacht ze dan. Madame Nola werkt inderdaad gewoon mee, maar toch blijf ik op mijn hoede, bang dat ze een reden zoekt om mij te ontslaan. Alles is hier zo anders. Laatst was Maureen ziek. Arne was naar zijn werk, dus reed ik met mijn dochter naar een kliniek bij ons in de buurt. Ik had geen afspraak en werd weggestuurd met de mededeling dat ‘een Panadolletje’ en veel slaap vast zouden helpen. Teleurgesteld reed ik naar huis. Per maand geven we honderden euro’s uit aan ziektekostenverzekeringen, en nog worden we niet geholpen. Niet lang daarna kreeg Arne griep. Deze keer belde ik netjes. Ik verdwaalde echter in het keuzemenu en kreeg iemand van de ambulance aan de lijn, die boos werd, omdat ik de spoedlijn bezet hield. Nou ja! Wat ik ook niet begrijp is *trainjogging*. Al moet een Oegandese buschauffeur een kwartier wachten, hij rijdt niet weg voor de laatste passagier zit. Hier moeten zelfs bejaarden rennen om de tram te halen. Het meest mis ik *matoke*, een traditioneel gerecht gemaakt van groene banaan en vlees. In Oeganda at ik dat twee tot drie keer per dag. Alle ingrediënten zijn te koop bij de toko, maar toch smaakt het anders dan ‘thuis’. Maar over het algemeen voel ik me gelukkig; de kinderen doen het goed, ik heb nieuwe vrienden gemaakt, we wonen in een fijn huis en ik heb een baan. De spirit om er iets van te maken is er, maar de echte liefde voor Nederland moet nog komen.”

Angad Malholtra (30) uit Australië reisde in de zomer van 2013 voor zijn werk als researcher door Europa, toen hij via Airbnb bij Lisette in huis belandde. Het was liefde op het eerste gezicht. Op 6 december 2013 keerde hij zijn moederland de rug toe om zich bij haar in Nederland te vestigen. Deze zomer verwachten hij en Lisette hun eerste kind.

Angad: “Vraag een willekeurige backpacker welke wereldstad hij het meest *laidback* vindt en in negen van de tien gevallen krijg je ‘Sydney’ als antwoord. Ja, op het strand, waar de meeste toeristen verblijven, hangt een fijn sfeertje. Maar de stad zelf is een nachtmerrie en doet wat mij betreft niet onder voor New York of Londen: de inwoners zijn gestrest en egocentrisch. Mensen lopen met hun blik naar de grond gericht of staren naar hun mobiel. Nederlanders zijn opener, ik maak hier snel echt contact. Niets haalt het bij The Opera House, maar verder wordt de skyline van Sydney vooral bepaald door lelijk beton. Nederland is een groot openluchtmuseum. Zelfs in de kleinste dorpjes staan prachtige kerken. Dat ontdekte ik tijdens de vele fietstochtjes die ik maakte met Lisette. Ik ben gek op fietsen, maar in Sydney was het gewoon te gevaarlijk. Er zijn daar nauwelijks fietspaden en automobilisten houden totaal geen rekening met andere weggebruikers. Hier fietst iedereen, van hoogbejaarden tot kinderen die nog maar net kunnen lopen. Ik vind het raar dat niemand de gordijnen sluit als het donker wordt. Na ruim een jaar gluur ik nog steeds met verbazing bij al die ‘gezellige’ woonkamers naar binnen. Waar ik ook nog steeds niet aan gewend ben, is het weer. Mijn eerste winter droeg ik vier lagen kleding over elkaar, terwijl het volgens Lisette juist heel zacht was voor de tijd van het jaar. Zelfs in de zomer is het soms afzien. Voor ik hier kwam wonen, had ik nog nooit van een zomerjas gehoord. Een jas voor de zomer? Dat is toch stom. Maar nu heb ik zelf zo’n jasje aan de kapstok hangen. In het begin vond ik de Nederlandse keuken saai en smake-loos. Waarom vindt iedereen bitterballen, rauwe haring en ossenworst lekker? Ik moet toegeven dat ik het nu stiekem best oké vind. Maar toch, waarom alleen een plakje kaas of ham als beleg, als je van je boterham ook een feestje kunt maken?”

Indira Barve (41) uit India is designer, academicus en curator. Ze werd geboren in Rusland, als dochter van een Indiase vader en een Russische moeder. Na vijf jaar verhuisde ze met haar moeder naar India. Ook woonde ze zeven jaar in Dubai, waar ze werkte als assistent-professor interieurdesign, en een jaar in Londen. Sinds juli 2014 woont ze met haar Nederlandse man in Amsterdam. Ze ontmoette hem via internet.

Indira: “Ik ben geïnteresseerd in verschillende culturen en omdat ik in zo veel landen heb gewoond, pas ik me makkelijk aan. De keuze voor Nederland was snel gemaakt, het proces om hierheen te komen niet zozeer. Het duurde zo’n ander-half jaar om alle formulieren en documenten te verzamelen. Mijn man heeft hier een goede baan. Ik hoop snel werk in de museumsector te vinden en houd me nu met vrijwilligers-werk bezig. In vergelijking met India is Nederland schoon, en er is meer gelijkheid tussen de mensen. Je mag zeggen wat je wilt en zijn wie je bent. Dat geeft een gevoel van vrijheid. Ik zie een toekomst hier, maar gesetteld ben ik nog niet. Ook omdat ik de taal niet spreek. In India ken je je burens binnen een week. Ze kloppen aan, brengen wat lekkers mee, je nodigt ze uit voor een kop thee en ze vragen je het hemd van het lijf: ‘Ben je getrouwd? Wat doe je voor werk? Heb je kinderen?’ In Dubai kende ik na een paar maanden iedereen van mijn verdieping. Maar hier – ik woon een half jaar in Nederland – heb ik veel bewoners van ons appartementencomplex zelfs nog nooit gezien! Niet dat ik me eenzaam voel. Ik heb mijn man, zijn familie en een goede Indiase vriendin, die al dertien jaar in Nederland woont. Met haar drink ik vaak thee. Ik verwonder me niet snel. Maar wat ik grappig vind, zijn de kalenders die ik hier in elke wc zie hangen. Wat een rare plek! In India hangen de mooiste kalenders in de woonkamer en vaak nog een extra in de keuken. Er zijn veel feestdagen waarvoor speciaal gekookt moet worden, dus is het handig om te weten wanneer wat moet worden klaargemaakt. Een ander groot verschil: in Nederland blijf je formulieren invullen. India heeft andere problemen, zoals armoede en corruptie. Om iets gedaan te krijgen moet je de juiste mensen betalen en dan wordt het voor je ‘geregeld’.”

Tiina Staljon (36) uit Finland werkte zeven jaar als business controller bij uitgeverij Sanoma in Helsinki, toen de mogelijkheid zich voordeed om voor drie jaar bij de Nederlandse vestiging te gaan werken. Sinds eind november 2012 woont ze in Amsterdam.

Tiina: “Nederlanders lachen vaker, zelfs naar vreemden. Regelmatig word ik omhelsd en op mijn wang gekust door mensen die ik nauwelijks ken. Ook zijn ze beter in smalltalk en veel directer dan Finnen. Die zijn verlegener, maar lijken ook flexibeler omdat ze niet meteen hun mening geven. Ik kwam hier twee jaar geleden. Alleen, maar eenzaam heb ik me nooit gevoeld. Amsterdam is een wereldstad, Nederlanders zijn openminded en de expatgemeenschap is groot; allemaal mensen die in hetzelfde schuitje zitten. Daardoor maakte ik snel nieuwe vrienden. Maar lastig was het soms ook, want ik moest hier helemaal opnieuw beginnen. Ik had alleen een buitenlandse creditcard. Om een bankrekening te openen, moest ik me eerst inschrijven bij het gemeentehuis. Daarna werd het makkelijker. Ik werk fulltime. Tegen de tijd dat ik thuis ben, zijn de meeste winkels dicht. Daar moest ik echt aan wennen; in Helsinki blijven alle winkels en zelfs sommige kantoren tot ’s avonds negen uur open. Finland staat bekend om de extreem koude winters en hete zomers. In Nederland is het altijd wisselvallig. Zelfs op een stralende dag kan het weer plotseling omslaan. Dat vind ik een minpuntje. De Finse sneeuw mis ik niet, *midsummer* des te meer. Die heerlijke, lange zomeravonden, waarop het bijna niet donker wordt. Maar daar staat tegenover dat hier veel meer te doen is op het gebied van kunst en cultuur. Festivals, concerten, eetfestijnen. In de stad, op het platteland en aan het strand. Elk weekend is er zo veel leuks te doen en te zien. Ongelukkig word ik van het openbaar vervoer. Bijna dagelijks is mijn trein vertraagd, door onderhoud, een ongeluk of slecht weer. Al ligt er in Finland een meter sneeuw, treinen en trams rijden altijd op tijd. Hier hoeven maar een paar herfstblaadjes op de rails te liggen en alles ligt plat. Nog een jaar en dan loopt mijn contract af. Ik hoop dat het wordt verlengd, want als het aan mij ligt, blijf ik hier nog heel lang.”

Feiten & cijfers

- * De meeste nieuwkomers in Nederland zijn vluchtelingen uit Afghanistan, Irak, Iran en Somalië. In 2013 werd in Nederland 58 procent van de asielaanvragen ingewilligd.
- * In 2011 kwam bijna de helft van de immigranten binnen de vluchtelingengroepen in het kader van gezinshereniging naar Nederland. Het is daarmee een belangrijker motief geworden dan asiel.
- * In 2013 kwamen er ruim 17.000 asielaanvragen binnen, 4.000 meer dan in het jaar ervoor. Die toename komt vooral door het conflict in Syrië.
- * Van 1995 tot en met 1999 neemt het aantal nieuwe EU-immigranten met gemiddeld duizend personen per jaar toe. Van 2010 tot en met 2013 loopt dit op tot gemiddeld 14.000 personen per jaar. De nieuwe immigranten zijn vooral afkomstig uit de EU-landen Polen, Bulgarije en Roemenië.
- * Er is sinds 2007 met Polen een vrij verkeer van werknemers. Met Bulgarije en Roemenië is dit pas dit jaar ingevoerd. Het is dan ook moeilijk een vergelijking te maken tussen de Polen, Bulgaren en Roemenen.

Bron: CBS jaarrapport integratie 2014

Khouloud Jaser (40) en Firas Albeed komen uit Syrië. Ze hebben een zoon (Ammar, 16) en een dochter (Tyma, 12). Vanwege de burgeroorlog in hun land vluchtte het gezin in 2013 naar Egypte. Omdat het daar ook niet veilig was, reisde Firas door naar Nederland, waar hij eerst asiel aanvraagde en vervolgens gezinshereniging. In mei 2014 kwam Khouloud hem met hun kinderen achterna.

Khouloud: “In niets lijkt ons leven op dat van vroeger. Hier geeft de regering om mensen, zelfs minderheden krijgen een kans. In mijn moederland is niemand veilig. Vanwege de Arabische taal was Egypte onze eerste keus, maar daar is het op dit moment ook niet veilig. Op basis van informatie die hij op internet vond, koos mijn man voor Nederland. Voor het welzijn van onze kinderen lieten we alles achter: mijn moedertje, ze woonde om de hoek, mijn twee broers, onze burens en vrienden. In Syrië zijn, anders dan in Nederland, families heel close. Hen te moeten missen, is de prijs die we betalen voor veiligheid. Financieel hadden we het goed, ik was lerares Engels, mijn man advocaat. We hadden een mooi huis en twee auto's. Nu zitten we werkloos thuis en moeten we de eindjes aan elkaar knopen. Ik klaag niet, ben vooral dankbaar dat de Nederlandse regering ons een nieuwe kans geeft. Het enige waar ik van wakker lig, is het openbaar vervoer. Niet te geloven hoe duur dat hier is. We wonen in een klein dorp en zijn daardoor afhankelijk van de bus. Mijn zoon en dochter gaan vijf keer per week naar school in Nijmegen; zeven euro per kind per dag. Mijn man gaat regelmatig naar de stad om werk te zoeken en ik moet drie keer per week naar Nederlandse les. Nederlandse vrienden hebben we nog niet, maar we hebben contact met onze burens, die heel aardig zijn. Eigenlijk vind ik iedereen hier vriendelijk. Soms vraag ik me af of het echt is wat ik zie: al die blij en relaxte gezichten. Ouders die met hun kinderen fietsen en rolschaatsen, groepjes jongeren die picknicken in het park, de terrassen vol met lachende mensen. Het is hier een vrolijke boel. Mensen glimlachen naar me en als ik iets niet snap, hoef ik maar iemand aan te spreken en ik word geholpen. In Syrië is dat ondenkbaar.”

interviews: petra schouten. fotografie: marloes bosch. styling: esther loonstijn. visagie: clarissa sonneveld. m.m.v.: www.stoffen-online.nl (zeeuwsbont, dambont en volendammerstreep). voor verkoopinformatie zie inhoud.